

vi holder op med at ville fuske den store Verdensmester i Haandværket og ligesom daarlige Skuespillere forvrænge og forfladige den Rolle, vi har faaet tildelt i hans Drama.«

»Hvorfor kom du da hertil?«

»Naar du absolut skal vide det — saa havde jeg ganske rigtig et Ærinde her. Jeg kan ikke gaa i Detailler. Saa meget vil jeg blot sige, at siden jeg nu har set din Kusine og hendes Kæreste sammen et Par Gange, er jeg befriet for min sidste Tvivl om min Overflødighed her. At Hr. Karsten From næppe kan være det Ideal af en Mandsperson, som din Kusine saa ihærdigt har eftersøgt, forandrer ikke noget i mit Syn paa Sagen. Som du forleden meget rigtig sagde: Kærligheden suspenderer Fornuften. Det er sikkert netop dens Bestemmelse.«

Asmus Hagen havde igen lænet sig tilbage i Sofahjørnet. Han betragtede en Tid sin Ven i Tavshed.

»Torben! Vil du — for gammelt Venskabs Skyld — gøre mig en Tjeneste?«

»Lad mig først høre, hvad det gælder.«

»Lov mig at blive her endnu i fjorten Dage. Og opsøg saa dine gamle Venner, kast dig ud i Selskabslivet, prøv i det hele igen at komme i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen — og du skal se, hvordan alle dine »Spøgelsefornemmelser« vil forsvinde. Gør i det mindste et Forsøg!«